

Takdim

“Birlik ve beraberliğe en çok ihtiyacımızın olduğu bu günlerde” ibaresi, bizim, Liberal Düşünce Kongrelerinde biraz da hoşluk olsun diye sürekli atıf yaptığımız ibarelerden biriydi. Ama gelin görün ki, bugün, yeni sayımızın takdimini yazdığımız şu saatte, hakikaten, zaten sınırlı sayıda insanın bir araya gelmesiyle yola koyulmuş ve oldukça yavaş bir şekilde genişleme istidadı gösteren Liberal Düşünce Topluluđu, bir ayrışmanın şaşkınlığını yaşıyor. Bu, esasında, Liberal Düşünce Topluluđu içindeki ilk ayrışma değil. Atilla Yayla Hocamın bu sayıdaki yazısında belirttiği gibi; daha önce de bu türden ayrışmalar oldu. Ancak, bu seferki ayrışma, sanırım, hepimizi daha derinden etkiledi. En azından, benim için durum böyle. Zira 28 Şubat sürecinin hemen ertesinde bu Toplulukta ilk olarak Özlem Hanımla, ikinci olarak da Atilla Yayla ve Mustafa Erdoğan Hocalarımla tanışmıştım. İlk karşılaşma anımızda bile kendimi bu Toplulukta inanılmaz rahat hissetmiştim. Çıkarken Mustafa Erdoğan Hocam, “Çok bunaldığında ya buraya gel, ya da Akit (şimdi, Yeni Akit) oku!” diye de espri yapmıştı. Meselâ, bu ayrışma sonucunda Mustafa Hocam, diğer tarafta kaldı; başka arkadaşlarıyla birlikte ayrı bir dernek de kurmuş oldu. Bunun, benim gibi, bu Toplulukta özgürlüğün felsefesini öğrenme fırsatını bulduğu isimlerden ayrı düşenleri mutlu etmeyeceği çok açık. Ama

hayat devam ediyor. Bazen tercihler yapıyoruz ve bu tercihler bizleri farklı noktalara savurabiliyor. Zaman her şeyin ilacı; bizler, Cennet Uslu Hocamdan ödünç aldığımız kavramsallaştırmayla, “bu yaka”da kalanlar, tabî ki doğru olduğuna inandığımız için bugünkü noktadayız. Kuşkusuz, “diğer yaka”da kalanlar da öyle.

Bu sayı, bu ayrışma sonrası, “bu yaka”da kalanların meseleyi nasıl değerlendirdiğine odaklanıyor. Öneri, Cennet Uslu Hocamdan geldi; sonrasında yaptığımız müzakerede de kabul gördü. Cennet Hocam, “bu yaka”da kaldığı düşünülen arkadaşların hemen hepsine bir davet yaptı; onlardan, belli bir süreye kadar, en az beş sayfa olacak şekilde, son yaşananları nasıl gördüklerine dair bir yazı yazmalarını istedi. Tahmin edilebileceği gibi; bu davete az sayıda arkadaş icabet etti. Meselâ, benden de yazı istenmesine rağmen, bürokratik çarkın dişlilerinden kurtulamadığımdan (siz bunu, tembelliğimden, diye de okuyabilirsiniz) bir yazı kaleme alamadım. Bize gelen yazılar, dil bakımından az sayıda düzeltme dışında, değiştirilmedi. Bu açıdan yazıların sorumluluğu, yazarlarına ait olacak. Bu temayı Cennet Hocamın gündeme getirmiş olması, onu, bu sayının tümünden sorumlusu yapmıyor. Zaten Cennet Uslu Hocam, bana göre, yaşanan olayları entelektüel düzeyi oldukça yüksek ve çok muhtemel ki ileriki yirmi yıl içinde çokça atıf yapılacak bir yazısıyla kaleme aldı ve kendisinin nerede durduğunu ortaya koymuş oldu. Yazılar, yazarlarının son sürece ilişkin siyasî pozisyonlarını göstermesi bakımından tarihe not düşen yazılar olarak görülmeli. Ancak, süreç devam ediyor. Bu yaka ile öbür yaka arasındaki görüş ayrılıkları belki daha da derinleşecek. Ama şahsî kanaatim o ki, hiç değilse, bu yaka, üslûp konusunda bugüne kadar sürdürdüğü bariz üstünlüğü devam ettirmeli. Bizler değil de onlar bize bakarken başlarını önelerine eğmek zorunda kalmalı.

Elinizdeki sayıya “bu yaka”dan katkı veren isimler Cennet Uslu, Atilla Yayla, Gülay Göktürk, Arda Akçiçek, Ünsal Çetin, Alim Yılmaz, Hasan Yücel Başdemir, Tanel Demirel ve Bilal Sambur. Yazarların her birinin yazısına ilişkin kısa değerlendirmeler yapmak, zaten tartışmalı sayılabilecek bir konuyu daha da içinden çıkılmaz bir hale sokabilir. O yüzden, her bir yazıyı, okuyucunun takdirine sunuyoruz.

Tarihe not düşen ve meseleyi gayet iyi özetlediğini düşündüğüm Cennet Uslu Hocamın yazısının son paragrafı, belki, “bu yaka”nın hissiyatına bir ölçüde tercüman olabilir:

Askeri bürokratik vesayetten yenice yakasını kurtarmış bir ülke olarak Türkiye'nin demokrasisinin akıbeti bakımından kritik ve öncelikli meselesi yolsuzluk veya kötü çevre politikaları (bunlar önemsiz konular değil, ancak bağlamı ba-

kımından önemi görelı) değıldı. Öncelikli ve kritik mesele Hükümetin sokak şiddeti ve devlet binalarının işgaliyle veya emniyet-yargı operasyonları yoluyla değil, seçimler yoluyla el değıştirmesinin sağlanmasıydı. Çünkü demokrasinin bu “gerek” koşulunu sağlamadan, diğer herhangi bir “yeter” koşulunu sağlamak için hiç şansımız yok demektir.

Dergimizin bu sayısını, dosya yazıları dışında Muhsin Altun’un “İngiliz Aydınlanma Düşünürlerinde ‘İslam’ Algısı” makalesiyle kapattık. Altun, ilgi çekici bir başlık ve derinlikli bir makaleyle bu sayımıza katkıda bulundu.

Hepinize açık zihinli günler diliyorum.

Yusuf Şahin
Editör